

L
apr.

e gluté

GEGUŽĖ
1990
MAY

eglutė

GEGUŽĖ
1990
MAY

TURINYS

- 3 DOVANA MAMYTEI, A. Abromaitienė
- 4 VASARNAMIS, D. Augienė
- 10 ONELĖ IR MARGA ŽUVELĖ, E. Sinadskytė
- 14 PROTO MANKŠTA
- 18 PALANGA, R. Liškevičienė
- 22 GINTARĖLIS, P. Dainytė
- 24 JĖZUS IR JO DRAUGAI, O.M.
- 29 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės ir vinjetė psl. 32 Kitos vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- J. Paukštienė — 3, 10, 11, 12, 13, 20
- R. Ardytė-Juškienė — 4, 5, 6, 8, 9
- R. Lapšienė — 18
- I. Normantaitė — 11
- R. Šlapkauskienė — 22
- V. Stančikaitė — 23
- V. Simankevičius — 23
- K. Davidson — 25, 26

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

DOVANA MAMYTEI

Ada Abromaitienė

Nors galvojau
Visą rytą,
Sugalvoti
Negaliu —
Ką nupirksiu
Aš mamytei,
Nes karštai,
Karštai myliu.

Gal zuikutį?
Gal lėlytę?...
Bet netinka
Jai žaislai.
O gal kvapiają
Gėlytę?
Bet ji žydi
Neilgai...

Nors galvojau
Visą rytą,
Sugalvoti
Negaliu...
Išbučiuosiu aš
Mamytę,
Pasakysiu,
Kaip myliu!!

PASAKŲ pėdsakais

VASARNAMIS

Danutė Augienė

Pernai pavasarį tėveliai pirkė žemės sklypą ir seną namą pamiškėje prie ežero. Mus nusivežė parodyti.

— Senas, negražus! — nusprendė mes vaikai.

— Nieko. Sutvarkysim, atnaujinsim, — pasakė mama. — Visi drauge dirbsim, tada tas namelis tikrai bus mūsų.

Namas buvo labai apleistas. Jau seniai niekas jame negyveno. Kiekvieną savaitgalį tėveliai dirbo tą namą

atnaujinti. Jie kalė, dažė, kasė, karpė krūmus. Žinoma, ir mes vaikai turėjome prisidėti. Darbo visiems užteko.

Mama ypač džiaugėsi, kai tėtei pasisekė nukirsti seną, išsišakojusį klevą. Jo sėklos skraidė ir sėjosi, kur norėjo.

Mums vaikams labai patiko židiny s dideliame kambaryje, kurį mama vadino svetaine. Palėpėje tėveliai įruošė mums vaikams miegamuosius. Mums buvo įdomu miegoti po stogu. Iš palėpės langų galėjai matyti ežerą.

Šimet nutarėm švęsti Motinos dieną savo vasarnamyje. Žinojom, kad mamai patiks. Tėtė paruošė iškilmingą vakarienę. Mes vaikai pririnkom visokiausių gėlių iš laukų. Jų žydėjo labai daug — ramunėlių, dobiliukų ir kitų, kurių vardų mes nežinojom.

Po vakarienės tėtė mamai padovanojo didžiulę saldainių dėžę.

— Ačiū, ačiū, — mums dėkojo mama. — Tai gražiausia šventė, kurią su didele meile suruošėt. . .

"Ačiū, ačiū." mums dėkojo mama.

Bet saldainių mes daug valgyti negalėjom. Po vakarienės pilvukai išsipūtė lyg balionai. . .

— Palikim tą dėžę čia, — pasiūlė mano sesutė. — Kitą savaitgalį juk mano gimtadienis. . .

“Gudruolė”, pagalvojau. “Ji mano, kad tokiu būdu jai daugiau liks. . .”

Kitą savaitgalį ir vėl atvažiavom į savo vasarnamį. Milda tuojau nubėgo ieškoti saldinių dėžės. Suradusi, taip garsiai sušuko, kad mes visi subėgom.

— Ai! Dėžė labai lengva, — sakė ji kratydama dėžę. — Juk mes tik kelis saldinius paragavom. . .

Ir tikrai — dėžės kampas buvo pragrauztas. . .

— Tai pelyčių arba voverių darbas, — pasakė tėvelis.

— Vagilkos! Plėšikės! — pyko mano sesutė.

— Nieko, nesijaudinkit. Aš jums iškepsiu gardžių blynelių. Bus geriau, negu saldainiai, — ramino mama.

Tą dieną suvalgėm kalnus blynų. Mano sesutė buvo labai patenkinta gimtadieniu vasarnamy. Ir židinių užkūrėm, ir sprogūzų prisprogdinom.

Ir židinių užkūrėm,
ir sprogūzų prisprogdinom.

Vasarą praleidom vasarnamy. Maudėmės, irklavom, žuvavom, kol baigėsi atostogos. Atėjo ruduo. Mums vaikams vėl reikėjo grįžti į mokyklą, tėveliams į darbą. Į vasarnamį nuvažiavom, kai ji reikėjo paruošti žiemai.

Buvo vėsu. Visi puolėm kurti židinių. Atidarę židinio dureles įkišti malkas, visi atšokom atgal. Cypdami išbėgo du meškėnai su juodom kaukėm ir dryžuotom uodegom.

— Va, kas užsimanė pas mus žiemą praleisti! — kvatojosi tėvelis, rodydamas sausos žolės ir lapų lizdą.

Mama nuėjo į rūšį baltinių skalbti. Ten buvo padėta senoji mūsų skalbimo mašina.

— Vaje! Tik to betrūko! — iš rūšio suriko mama.

Visi nudundėjom laiptais žemyn, pasižiūrėti, kas mama atsitiko. Žiūrim — skalbimo mašinos vandens išbėgimo žarnoje auga medis.

— Aha, — tuojau suprato reikalą tėtė. — Kai pjovėm tą klevą, sėklos nubyrėjo į rūšį. Čia drėgna ir sėklos prigijo, pradėjo augti. . .

— Va, tėtė, žiūrėk, kas čia! — pastebėjau aš.

Ir prie šildymo krosnies pro cementines grindis buvo prasikalęs mažas medelis. Medelius reikėjo išrauti, kad negadintų namo. Mes rovėm, o tėtė užlipdė skyles.

Naktį, kai visi ramiai miegojom, mano sesuo staiga pakėlė triukšmą.

— Mama, tėtė! Kažkas ant stogo vaikšto!

Visi išsigandom — gal vagys. . . Aš griebiau didelį virtuvės peilį, mama — šluotą, tėtė — kuolą, sesutė — samtį. Visi išėjom žiūrėti, kas vaikšto ant mūsų stogo. Tėtė apšvietė savo dideliu prožektorium. Nieko nebuvo matyti.

Savo kuolu tėtė pabaladojo palėpės lubas. Kažkas sujudėjo. Iškrito kaštanos ir nuriedėjo grindimis.

— Voverys! — nusijuokė mama.

— Rado plyši stoge ir čia susinešė savo maistą žiemai,
— pasakė tėtė. — Rytoj užlipsiu ant stogo ir tą plyšį už-
taisysiu.

Iš ryto saulė švietė taip smagiai, jog jautėsi lyg vasara
sugrįžo. Pusryčiai kvepėjo. . .

— Ai-jai-jai! — sušuko tėtė iš savo kambario. Tuoju
sužinojom kodėl. Jam maunantis kelnes, širšė igėlė.

— Rudens metu širšės ieško saugios vietos žiemai, —
aiškino mums mūsų gamtininkas tėtis. Gerai, kad mama
buvo atsivežusi vaistų. . .

— Bet aš pabėriau naftalino kamuoliukų, — tarė ma-
ma. — Negaliu suprasti. . . Juk širšės ir zuikiai naftalino
nemėgsta.

— Tai turbūt klaidingos žinios, — juokėsi tėtė. —
Žiūrėkit. . .

Ir tikrai. Ant palangės dvi širšės, užlipusios ant naf-
talino kamuoliukų, linksmi važinėjos.

— Dviratininkės! — sušukau aš. Visi juokėsi.

Buvo smagu mūsų vasarnamy. Nors nežinojom, kas
dabar vėl atsitiks. . .

ONELĖ IR MARGA ŽUVELĖ

Eugenija Sinadskytė

Seniai, seniai prie jūros stovėjo sena trobelė. Joje gyveno maža mergaitė vardu Onelė ir jos senelė. Jos buvo labai neturtingos. Valgydavo tik sausą duonelę.

Onelė mėgo sėdėti ant jūros kranto ir žiūrėti, kaip nardo žuvelės. Ji joms paberdavo duonos trupinėlių. Kartais gailios ašarėlės riedėdavo Onelės skruostais ir nukrisdavo į vandenį.

Vieną sykį prie Onelės priplaukė marga žuvelė. Ji iškilo į vandens paviršių ir tarė:

— Sūrus jūros vandenėlis, bet dar sūresnės tavo ašarėlės. Pasakyk, mergaite, ko taip gaudžiai verki.

— Kaip man neverkti, žuvelė. Mano senelės trobelė sena. Stogas kiauras, sienos braška. Mes valgome tik sausą duonelę, ir tos jau greit nebeturėsime.

— Neverk, aš tau padėsiu. Tu mums paberi duonos trupinėlių. Giliai, giliai jūros dugne mačiau paskendusį laivą. Tame laive yra medinė dėžė pilna brangenybių ir auksinių pinigų. Tą dėžę aš ištempsiu į paviršių. Gal tie blizgantys daiktai bus naudingi tau ir senelei.

— Ačiū, ačiū, marga žuvele, — džiaugėsi Onelė.

Žuvelė nėrė į jūros gelmes. Netrukus vandeny sujudo didelis pulkas žuvelių ir netoli kranto pasirodė medinė dėžė. Onelė įbrido į vandenį ir ištraukė dėžę ant pajūrio smėlio. Atidariusi dėžę, ji rado daugybę brangenybių ir auksinių pinigų. Juos susidėjo į savo prijuostę ir parnešė namo.

Senelė nusipirko naują trobelę, karvutę ir paršiuką. Nusipirko šviežios duonelės ir naujus rūbelius abiems.

Kai visko prisipirko, liko dar vienas auksinis pinigas.

— Ką darysim su tuo auksiniu? — klausė Onelė.

Senelė paėmė tą auksinį pinigėlį ir įsiuvo į Onelės prijuostės kišenę. Ji tarė:

— Onele, kai sutiksi kur vargšą žmogų, duok jam tą auksinį.

Dabar Onelė jau nebeverkė. Ji eidavo prie jūros kranto ir dainuodavo. Žuvelės priplaukdavo visai arti jos pasiklausyti. Ir marga žuvelė dažnai iškildavo į paviršių pasisveikinti.

Vieną dieną atėjo žvejys. Jis išmetė savo tinklą ir pagavo margą žuvelę. Žuvelė blaškėsi ant balto smėlio.

— Onele, Onele, padėk man! — maldavo žuvelė, vos girdimu balseliu.

Onele tuojau pribėgo prie žvejo:

— Paleisk, prašau, tą margą žuvelę.

— Negaliu, — atsakė žvejys. — Mano šeima labai alkana ir aš pats kone mirštu badu.

Tada mergaitė ištraukė auksinį iš kišenės ir padavė žvejui:

— Prašau imti šį pinigėlį ir nusipirkti sau maisto.

— Ačiū, mergaite, — tarė žvejys. — Dabar galiu paleisti žuvelę. — Jis paėmė ją ir įmetė atgal į jūrą.

Kai žvejys nuėjo sau, žuvelė iškilo į paviršių ir tarė:

— Ačiū tau, Onele, už gerą širdį.

PROTO MANKSTA

I. POROS

Šalia šių vyriškos giminės žodžių, surašyk atitinkamus moteriškos giminės žodžius, kad būtų pora.

1. vyras —
2. jaunikis —
3. dėdė —
4. tėvas —
5. berniukas —
6. karalius —
7. vaidila —
8. arklys —
9. gaidys —
10. jautis —

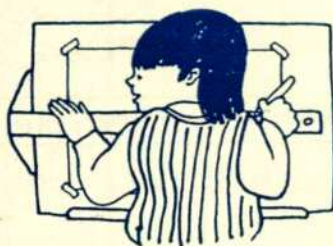

II. MİSLĖS

1. Mažas vabaliukas, turi aštrų kirveliuką.
2. Ne karalius — su karūna,
Ne raitelis — su pentinais,
Ne laikrodis — visus anksti žadina.
3. Gelbėkit nuo vištų, šunų nebijau!

III. KĄ MAMOS VEIKIA?

Mamos dirba namuose, bet jos ir kitus darbus dirba. Mama, kuri dirba krautuvėje prie kasos, yra kasinin-kė. Įrašyk šių mamų profesinius vardus.

① D _ _ _ _ _ Ė ② T _ _ _ _ _ A

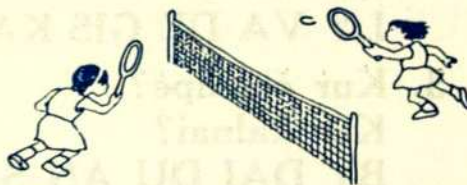
③ M _ _ _ _ _ A

④ G _ _ _ _ _ A

⑤ M _ _ _ _ _ Ė ⑥ S _ _ _ _ _ Ė

IV. KURIS PAUKŠTIS?

Čia nupiešti 6 paukščiai. Jei žinai jų vardus, panaudok nurodytą raidę ir sudaryk vardą kito paukščio. Šis paukštis dažnai minimas lietuviškose pasakose. ..

① 	② 	③ 			
1-ma raidė	2-tra raidė	1-ma raidė			
④ 	⑤ 	⑥ 			
6-ta raidė	2-tra raidė	4-ta raidė			
1.	2.	3.	4.	5.	6.

V. SURASK!

Iš pabertų skiemenų sudaryk po du žodžius.

1. Kur čia gyvis,
Kur žolė?

KO DI DIL KRO GĖ LAS LĖ

2. Kur čia paukštis?
Kur žuvis?

LY VA DE GIS KA NA VIŠT

3. Kur čia upė?
Kur kalnai?

BY DAI DU AN SA

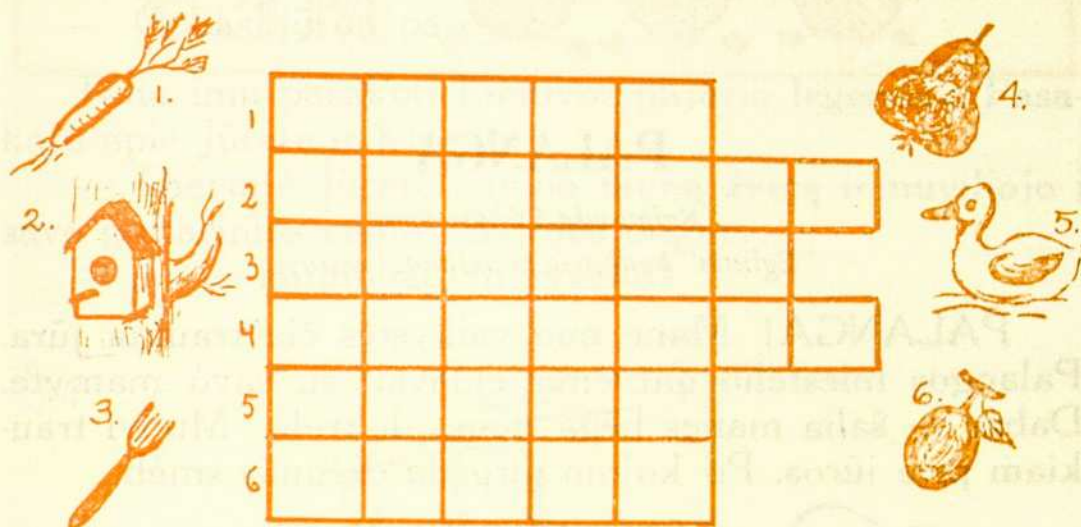
4. Kur žolėdis?
Kur roplys?

RA RIS SMAUG KUP GA NU LYS

VI. SLAPTAŽODIS

Skersai: įrašyk nurodytų daiktų vardus.

Žemyn: išilgai surask žodį, kuris nurodo, kur žvėreliai ir paukšteliai gyvena.

VII. PATARLĖS

Įrašyk žodį, kurio trūksta.

1. Katės iš namų, iš kampų.
2. Kol saulė šviečia, nedek.
3. Bijo kaip višta
4. Nieko nepradėsi, nelaimėsi!

BALANDŽIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. KRISTUS PRISIKĖLĖ, ALELIUJA!
- III. 1 gaidį, 9 vištas, 90 viščiukų.
- IV. Buvo 36 kiškiai.
- V. Raidė O.

LIETUVA ir MES

PALANGA

Raimonda Liškevičienė

"Eglutės" konkurse premijuotas rašinys.

PALANGA! Mane nuo vaikystės čia traukia jūra. Palangos miestelio gatvėmis eidavau su savo mamyte. Dabar — šalia manęs bėga mano dukrelė. Mudvi traukiam prie jūros. Po kojom girkžda drėgnas smėlis.

Jūra — begalinė, plati. Jūra — mena laisvę, norą pakilti virš kasdienybės.

— Mamyte, — šaukia dukrelė, — žiūrėk, ką aš radau! Koks gražus stikliukas.

— Tai gintaro gabaliukas, — paaiškinu.

— Iš kur atsiranda gintaras?

— Jūra išmeta.

— O kas jūron pasėjo?

Tada imu pasakoti Lietuvos pajūrio legendas. Pasakoju apie Jūratę ir Kąstytį.

— Dievaitė Jūratė pamilo jauną žveją ir nuviliojo į savo gintarinius rūmus Baltijos dugne.

— Ar jie laimingai ten gyveno?

— Ne, trumpa buvo jų laimė. Galingasis Perkūnas užsirūstinęs sukėlė baisią audrą. Subyrėjo gintaro rūmai. Bangos į krantą išnešė jau nebegyvą Kąstytį. Pravirko Jūratė. O dabar, kai jūra nerimsta, tai Jūratė verkia ir bangos išplauna jos rūmų likučius į krantą.

— Mamyte, pasek dar pasaką. . .

Ramiai banguoja Baltija, ošia pamario pušys. Mums už nugaros — Birutės kalnas. Aš vėl pasakoju.

— Senais laikais Palangos pajūryje švento aukuro ugnelę kurstė vaidilutės. Gražiausia iš jų buvo Birutė. Kartą pro šalį jojo Lietuvos valdovas kunigaikštis Kęstutis. Pamatęs gražuolę Birutę, panorą ją vesti. Užsodino ant savo žirgo ir pargabeno ją į Trakų pilį. Birutė tapo kunigaikštienė.

— Aš žinau, aš žinau! Birutė buvo Vytauto Didžiojo mama!

— Teisingai. Ji čia Palangoje palaidota ir Birutės kalnas supiltas jos atminimui.

Mudvi vėl tylim.

— O ar žinai apie Neringą?

— Ne, mamyte, papasakok.

— Ten, kur Nemunas įteka į Baltiją, kadaise gyveno žvejys su savo žmona. Ilgai jie neturėjo vaikų, kol pagaliau susilaukė mergaitės. Ją pavadino Neringa. Išaugo Neringa už aukščiausią pušį aukštesnė. Geros širdies ji buvo.

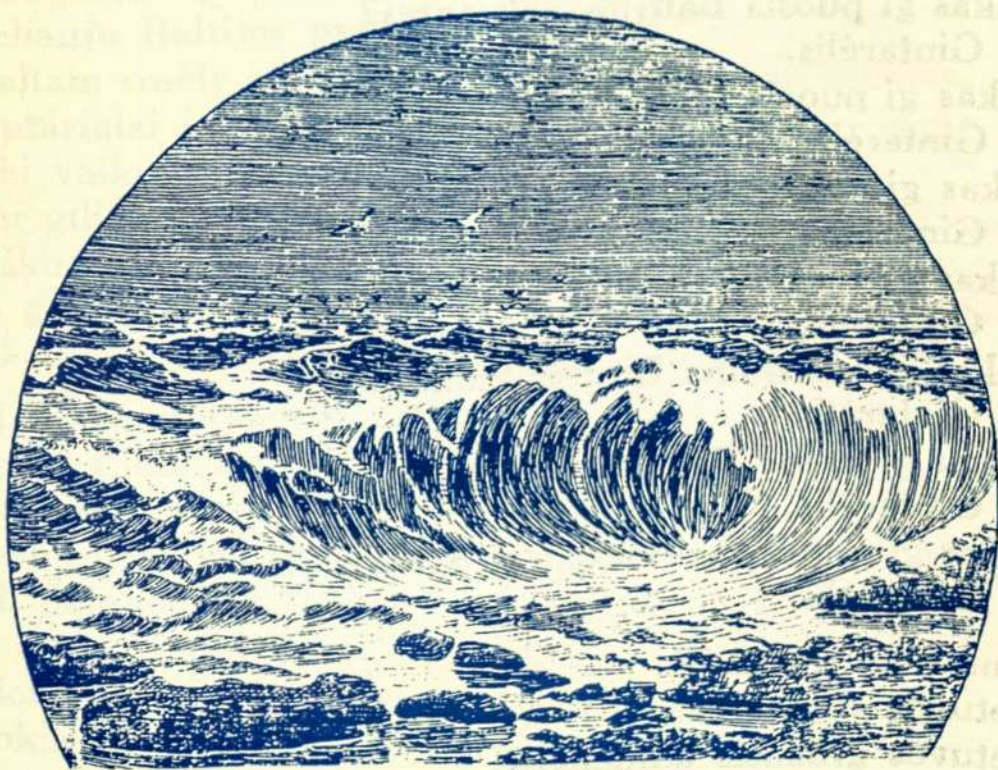

— Tais laikais jūros bangos dažnai užpildavo pakrantės kaimus, suplėšydavo žvejų tinklus ir sudaužydavo laivus. Visa tai buvo devyngalvio slibino darbas. Neringa nusprendė supilti iš smėlio pylimą, apsaugoti žvejų kaimelius.

Taip atsirado smėlio juosta skersai Nemuno žiočių. Už tos juostos yra Kuršių marios.

Tyliai šniokščia Baltija. Raudona saulė skuba pasinerti į jos mėlynas bangas. Mudvi prisimenam gražų Maironio eilėraštį "Nuo Birutės kalno". Maironis mėgo atos-
togauti Palangoje. Čia jis ir parašė tas eiles:

**Išsisupus plačiai vakarų vilnimis,
Man krūtinę užliek savo šalta banga,
Ar tą galią suteik, ko ta trokšta širdis,
Taip galingai išreikšt, kaip ir tu, Baltija!**

GINTARĖLIS

Pranutė Dainytė

"Eglutės" konkurse premijuotas kūrinys.

O kas gi puošia Baltijos pakrantes?

— Gintarėlis.

O kas gi puošia Lietuvos žemele?

— Gintarėlis.

O kas gi puošia Lietuvos mergelę?

— Gintarėlis.

O kas gi Lietuvos pajūry žiba?

— Gintarėlis.

O kas gi linksmina Birutės kalną?

— Gintarėlis.

O kas gi nardo Baltijos bangelėm?

— Gintarėlis.

O kas gi spindi dar šviesiau už žvaigždę?

— Gintarėlis.

Gintarėlis, gintarėlis —

Lietuvos smaragdas,

Lietuvos gražusis akmenėlis!

Vytautėlis kalba:

— Lietuvėlę reiks lankyti,
gintarėlį pamatyti.

Oi, kaip gera tenai bus —
Melsvas Lietuvos dangus,
Palanga — miestas dailus!
Lietuvoje džiaugsimės —
Ten broleliai vėliavėlėm
plevėsuoja ir dainuoja.
O ant kalno Gedimino
mus trispalvė nuramina —
ir dainuojame visi,
rankom susiimdami —
ir maži, ir dideli.

Gintarėlis kalba:

— Mano vardas Gintarėlis —
Lietuvos aš akmenėlis.

Daugel metų liū-lia-liū-lia
keliauju Baltijos pajūriu.
Baltam smėly — akmenėliai,
gintariniai karolėliai.
Kai vaikučiai jį atranda,
dar giliau į jūrą brenda.
Ieško, ieško gintarėlio
to gražiausio akmenėlio.

~
Ei, dainuokime visi:
kokia Lietuva graži!
Gintarėli, akmenėli
garbę Lietuvai neši.
Ei, dainuokime visi:
ir maži, ir dideli —
Lietuvos šalie brangi,
kokia tu graži esi!

JĖZUS IR JO DRAUGAI

O. M.

Prisikėlęs Jėzus daug sykių pasirodė savo draugams. Jiems buvo sunku tikėti, kad Jėzus, kuris buvo prikaltas ant kryžiaus, dabar yra gyvas.

Vieną kartą Jėzaus draugai žvejojo Galilėjos ežere. Visą naktį dirbo, bet nieko nepagavo. Anksti rytą jie pamatė žmogų stovintį ant kranto. Tai buvo Jėzus, bet jie jo nepažino.

— Ar neturite ko valgyti? — paklausė Jėzus.

— Ne, — atsakė žvejai.

— Meskite tinklą į dešinę ir pagausite, — pasakė Jėzus.

Jie taip ir padarė. Tada jie ištraukė tiek daug žuvų, kad tinklas beveik sutrūko.

— Tai Viešpats! — staiga sušuko vienas iš mokinių.

Tada Petras šoko į vandenį ir nuplaukė į krantą. Kiti atplaukė laivu, tempdami tinklą pilną žuvų.

— Atneškite ką tik pagautų žuvų, — tarė Jėzus.

Petras įlipo į laivą ir išvilko tinklą į krantą. Jis atnešė Jėzui kelias žuvis. Jėzus padėjo žuvis ir duonos ant ugnies ir iškepė.

— Ateikite čia pusryčių, — pakvietė Jėzus žvejus.

Kai visi pavalgė, Jėzus atsisuko į Petrą. Anksčiau Petro vardas buvo Simonas. Kai Jėzus jį pašaukė būti jo mokiniu, jam davė naują vardą—Petras, tai reiškia Uola.

Dabar Jėzus paklausė:

— Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?

— Taip, Viešpatie, tu žinai, kad Tave myliu, — atsakė Petras.

— Ganyk mano avinėlius, — tarė Jėzus.

— Simonai, Jono sūnau, ar myli mane? — antrą kartą paklausė Jėzus.

— Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu, — vėl atsakė Petras.

— Ganyk mano aveles, — tarė Jėzus.

Ir trečią kartą Jėzus paklausė:

— Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?

Petras nuliūdo, kai Jėzus jo trečią kartą klausė.

— Viešpatie, tu viską žinai, — pasakė Petras. — Tu žinai, kad Tave myliu.

— Ganyk mano avis, — Jėzus jam atsakė.

Petras suprato, kad Jėzus jam atleidžia už tai, kad Jėzų suimant Petras jo išsigynė. Dabar Petras labai gailėjosi, kad tąsyk gynėsi, jog jo visai nepažįsta.

Jėzus Petrą paskyrė visų mokinių vadu. Jėzui ižengus į dangų, Petras turės vadovauti Jėzaus vietoje.

Petras jautėsi silpnas ir nevertas. Jis prisiminė, kaip jis bijojo, kai ežere užėjo smarki audra. Jėzus miegojo laive, bet mokiniai manė, kad jie prigers. Pažadinę Jėzų, jie prašė pagalbos. Jėzus nutildė audrą, ir vėjai nurimo.

Kitą sykį Petras bandė eiti ant vandens. Jėzus jam sakė: Ateik! Bet Petras išsigando ir pradėjo skęsti. Tada Jėzus jam ištiesė ranką ir pasakė:

— Silpno tikėjimo žmogau! Kodėl abejojai?

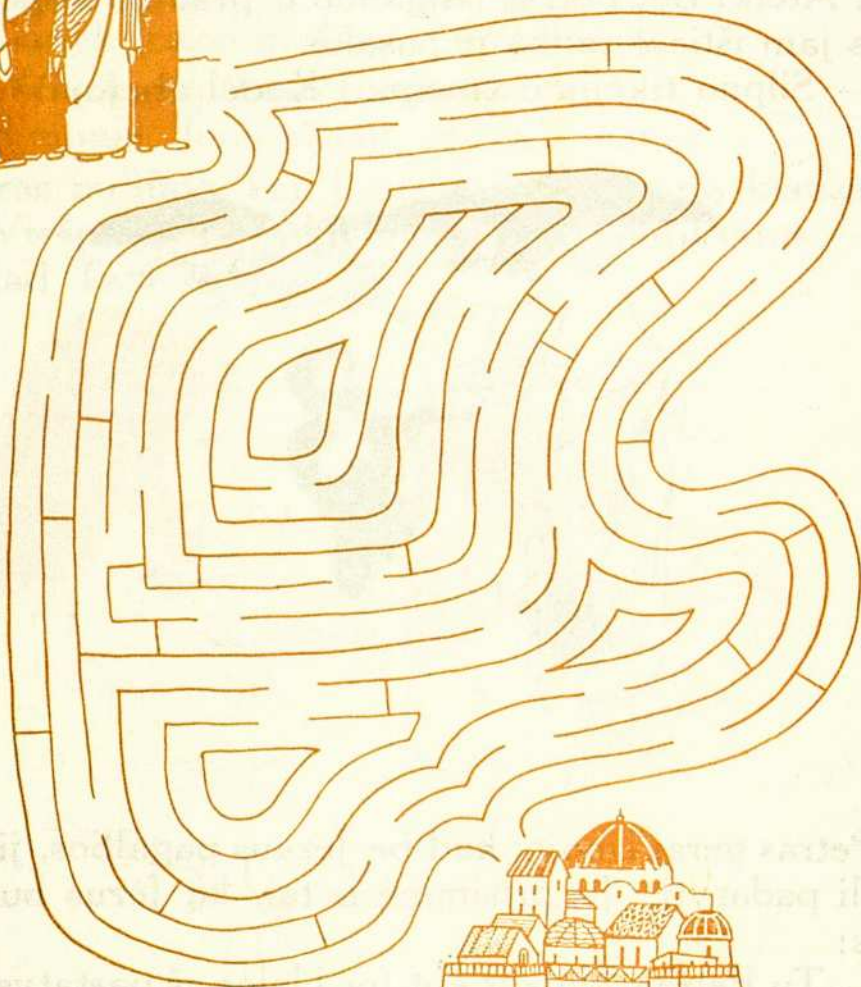
Petras gerai žinojo, kad be Jėzaus pagalbos, jis nieko negali padaryti. Jis prisiminė ir tai, ką Jėzus buvo jam sakęs:

— Tu Petras, Uola ir ant tos Uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės!

Tada Petras nesuprato, kad Jēzui reikēs mirti ant kryžiaus už visų žmonių nuodėmes ir paskui vėl prisikelti. Jėzus mokė savo draugus, kad jo dangiškojo Tėvo karalystė yra kitokia negu žemės karalių.

— Aš keliauju pas savo dangiškąjį Tėvą. Jūs liksite pasaulyje skelbti mano žodžius visiems žmonėms. Kas mane tikės, bus išgelbėtas, — tarė Jėzus ir išnyko.

Nuvesk apaštalus į Jeruzalę, kur Jėzus jiems liepė laukti Šventosios Dvasios atėjimo.

MŪSŲ KRAŠTAS

Mūsų brangus kraštas
Su jūra Baltija
Duoda daug prisiminimų
Ir gražų gintarą.

Tankūs žali miškai pilni grybų
Traukia vaikus į gamtą,
Ten, kur bėga upės —
Šešupė ir Venta.

Jaunos merginos pina vainikus,
Pasipuošusios gintarais.
Linksmas dainas dainuoja,
Eidamos šokti vakarais.

Šaunūs vyrukai
Po sunkios dienos darbų
Nori šokti, ūliavoti
Ir būti tarp draugų.

Gražink, o Dieve, laisvę
Mūsų tėviškei mažai,
Kad būtų žmonės laisvi, smagūs,
Kaip būdavo vasario šešioliktą.

*Julytė Laukytė, 8 sk.
Maironio lit. mokyklos
mokinė New Yorke*

*Ingrida Gvazdinskaitė
Maironio lit. mokykla
Lemont, Illinois*

LIETUVA

Lietuva
Graži tėvyne,
Rūtų daug
Tenai nuskynė.

Nemunas
Didžioji upė
Laivą ten
Bangos vis supa.

Gedimino pilis
Didelė labai —
Norėčiau aš
Nuvykt tenai.

*Vytis Udrys
Židinio mokykla
Jackson, Michigan*

VORAS JONAS

Parašė ir nupiešė:

Raminta Moore, 10 m.

Saulės lit. mokykla

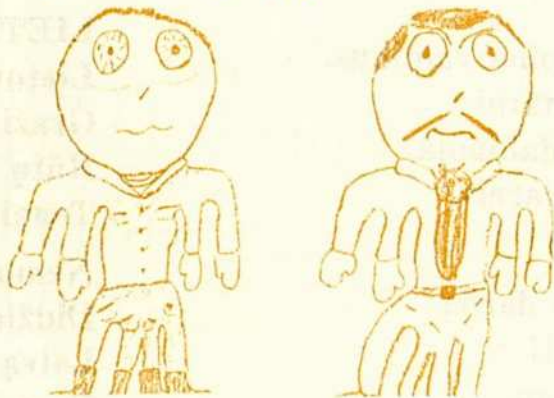
St. Petersburg, Florida

Vieną dieną mano draugas išėjo į kariuomenę. Jis nenorėjo eiti, bet jo tėvas norėjo, kad jis įstotų.

Pirmiausia mano draugui vorui Jonui turėjo nukirpti visus plaukus. Tada voras Jonas turėjo įlipti į lėktuvą. Jam labai nepatiko aukštos vietos. Jis bijojo skristi ir nežinojo, ką daryti.

Tada į lėktuvą įlipo kitas voras. Antras voras Baronas buvo labai, labai didelis ir stiprus voras. Jis sakė, kad jisai vairuos lėktuvą. Tada labai daug kitų vorų įlipo į lėktuvą. Baronas užvedė motorą. Lėktuvas pakilo ir skrido. Baronas sakė per mikrofoną, kad kai pakils lėktuvas į erdves, reikės šokt lauk.

VORAS Jonas BARONAS

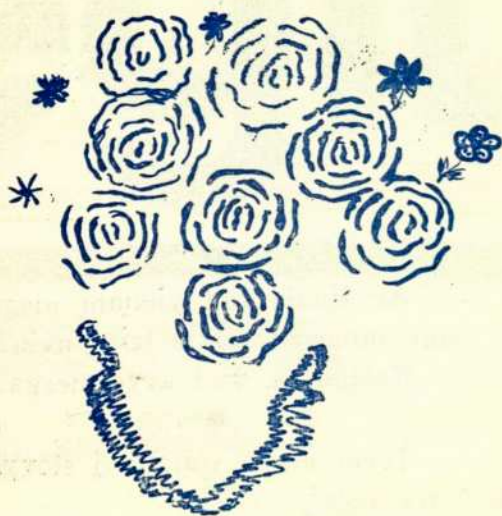

Jau pakilo! Baronas davė visiems vorams po parašiutą, atidarė duris ir pradėjo stumti laukan. Vargšas Jonas nežinojo, ką daryti. Jis labai bijojo, jo visas kūnas drebėjo. Jis žiūrėjo per langą į visus krintančius vorus. Tada Baronas ir jį stumtelėjo laukan. Jis krito ir krito ir krito... Kai jau beveik pasiekė žemę, tada patraukė parašiuoto virvelę. Ir daugiau jis nebijojo!

Kai voras Jonas išėjo iš kariuomenės, jis tapo generolu. Jis buvo toks didelis ir stiprus, kaip Baronas.

GĖLĖS MAMYTEI

Piešė Punsko lietuvių mokyklos mokiniai.

Ievutė Bagdonavičiūtė, 3 kl.

Jolytė Janušonytė, 2 kl.

Dalytė Šidlauskaitė, 2 kl.

Aldutė Pečiulytė, 3 kl.

Senutė klausia:

- Vaikeli, ar moki skaityti ir rašyti?
- Rašyti moku, bet skaityti — ne.
- Parašyk man šios gatvės pavadinimą. . .
- Gerai.
- Ką čia parašei? Negaliu įskaityti!
- Sakiau, kad nemoku skaityti, tik rašyti. . .
- Mano mama geria aspiriną, kai jai skauda galvą. Ką tavo mama daro?
- Išsiunčia mane į lauką.
- Šiandien labai karšta!
- Karštas oras man nekenkia. Išmetu termometrą pro langą ir temperatūra tuojau nukrinta.
- Mama, mūsų rūsy labai šlapia.
- Taigi. Spąstuose, kuriuos padėjau peles gaudyti, sugavau žuvį.
- Dariau, išvardink du įvardžius.
- Kas? Aš?
- Teisingai.
- Kodėl ūkininkas savo karvėms davė šokolado?
- Norėjo, kad jos duotų kakavą...

- Ar žinai, kad vienam megztiui numegzti reikia trijų avių?
- Nežinojau, kad avys mezga!
- Tėvai mane siunčia į stovyklą šiais metais.
- Ar tau reikia atostogų?
- Mano tėvams reikia.
- Ar eisi į Marytės vardadienio balių?
- Negaliu.
- Kodėl?
- Pakvietime pažymėta: nuo trijų iki šešių. Aš jau esu septynių!
- Vytai, išvesk Margiuką, jam reikia oro.
- Gerai, mamyte, bet kiek oro jam reikia pripūsti?
- Žmogus važiavo per kaimą. Jam sugedo automobilis. Atėjo karvė iš pievos, pažiūrėjo ir tarė:
- Trūksta alyvos.
- Žmogus išsigandęs nubėgo pas ūkininką. Ūkininkas paklausė:
- Ar karvė turėjo rudą lopą virš akies?
- Taip.
- Tai nekreipk dėmesio. Ji labai apie automobilius supranta.